

Full diocesà

23 d'abril del 2017

p5 – El bisbe anuncia un Sínode Diocesà

p6 – El patronatge de sant Jordi

**PERQUÈ RERE CADA X
HI HA UNA HISTÒRIA**

Marca la X a favor de l'Església
en la teva Declaració de la Renda

www.gorlantis.cat

Marca les dues cases X!

Aquests dies s'ha iniciat la campanya de la declaració de la renda. Cada un de nosaltres té l'oportunitat d'ajudar la nostra parròquia, la nostra comunitat i gairebé vuit-centes entitats socials de l'Església. Entitats que, inspirades en els valors evangèlics, principalment ajuden persones amb vulnerabilitat social. L'any passat aquestes entitats van ajudar més d'un milió de persones. I tota aquesta ajuda la podem fer gratis.

Com ho podem fer?

Només hem de marcar les dues caselles de forma simultània i estarem col·laborant alhora, sense cost afegit, amb un 0,7% de la base imposable de la declaració de la renda a sostenir l'acció de l'Església i amb un altre 0,7% a recolzar les finalitats socials que desenvolupen Càritas i moltes altres organitzacions que reben fons de l'IRPF per a sostenir una part de la seva tasca solidària.

Recorda: ajudar el doble et surt gratis. Aquests dies estem en plena campanya de la declaració de la renda. ¿Saps que pots ajudar més d'1.200.000 persones amb vulnerabilitat social, la teva parròquia i tota la nostra comunitat? I saps el millor? Que aquesta ajuda la pots fer sense cap cost afegit, és gratis.

Com ho pots fer? Marca simultàniament les dues caselles.

«Tomàs li respongué: "Senyor meu i Déu meu!"»

Diümenge II de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats. (2,42-47)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. (Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes. (1,3-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diümenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà,

es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. (20,19-31)

«Enaltiu el Senyor:
que n'és, de bo,
perdura eternament
el seu amor»

Creure en la resurrecció, un acte de generositat

Jean Hakolimana, prev.

Els dubtes i la incredulitat respecte a la resurrecció de Jesús no són ni d'ara ni quelcom estrany a la fe. Molts, igual que Tomàs, volen veure per creure. En canvi, Jesús ens proposa de creure primer. La seva invitació s'inscriu en la lògica de la gratuïtat que acompanya l'obra de Déu, de la creació a la resurrecció. L'obra de Déu és gratuïtat, i només ens queda a nosaltres correspondre-hi per a entrar en una veritable comunió amb ell. A Abraham, el nostre pare en la fe, Déu li fa passar la prova de generositat en demanar-li el sacrifici de l'únic fill que encarna la seva descendència. Als profetes, Déu els encomana la cura de la generositat del seu poble, convidant-lo a continuar creient en un Déu que no proporciona victòries militars, en una època en què, justament, la mentalitat volia que aquesta fos la prova de la veracitat de Déu. Als primers deixebles, Jesús els convida a *venir i veure*, a fer, primer, un acte de generositat.

La fe en la resurrecció s'emmarca en aquesta gran aventura de la generositat i de la reciprocitat a què Déu ens convida. Creure en el Déu que ressuscita i dona vida és el màxim gest de generositat per part nostra. Ara bé, Déu no ens demana el primer pas. És ell qui va iniciar aquesta aventura de generositat, quan el seu Fill va morir per nosaltres, sense deixar d'assumir el risc que la nostra llibertat posa al seu projecte salvador. A més de ser un acte de generositat, creure demana humilitat. Potser per això, mort i resurrecció formen un tàndem. Per a creure, hem de morir al nostre orgull, a la lògica humana. Com diu l'Antic Testament, *ningú no pot veure Déu sense morir* (Ex 33,20).

La imatge

És diumenge; Jesús ressuscitat es fa present a la reunió dels apòstols. Estan exultants: han vist el Senyor. Tomàs, absent i incrèdul: si no veig..., si no fico...

Jesús el convida a tocar les ferides de la crucifixió i a ficar la mà a la ferida del costat. L'apòstol, avui amb els altres, fa la professió de fe: Senyor meu i Déu meu! Feliços els qui creuran sense haver vist.

El dubte de Tomàs (1341-1342).
Bernat Saulet

Lit. hores: Setmana II

24 dilluns

—Sant Pere Ermengol, màrtir
—Sant Fidel de Sigmaringen, prevere
Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 /
1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

25 dimarts

—Sant Marc, Evangelista (segle I)
1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 /
Marc 16,15-20

26 dimecres

—Sant Isidor, bisbe i doctor de l'Església (c.556-636)
—Sant Rafael Arnáiz Barón, monjo (1911-1938)
1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 /
Mateu 5,13-16

27 dijous

—Mare de Déu de Montserrat
Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis
1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

28 divendres

—Sant Pere Chanel, prevere i màrtir (1803-1841)
—Sant Lluís Maria Grignon de Montfort
Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

29 dissabte

—Santa Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església (1347-1380)
—Sant Robert, abad (1029-1111)
1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 /
Marc 11,25-30

30 diumenge III de Pasqua / Cicle A

—Sant Pius V papa (1504-1572)
—Sant Marià, màrtir (s.VIII)
Fets 2,14.22-28 / Salm 15 /
1 Pere 1,17-21 / Lluc 24,13-35

Participat viacrucis amb la Creu de Lampedusa

El Dilluns Sant un centenar de joves de diferents punts del bisbat van fer el ja tradicional viacrucis de Setmana Santa a Montserrat, enguany amb la Creu de Lampedusa.

Aquesta creu va sorgir del viatge del papa Francesc a l'illa italiana homònima, quan un fuster d'allí, Franco Tuccio, la va construir amb les restes de fusta de les embarcacions d'immigrants. La creu, beneïda pel Sant Pare, recorda la tragèdia dels refugiats i està donant la volta al món.

Després de recórrer les diferents estacions del viacrucis pel camí de Montserrat, els joves van dinar i van fer un moment de gresca a la plaça.

Posteriorment van ser rebuts a la basílica montserratina pel pare abat, Josep Maria Soler, que els va recordar els dos aspectes del significat de la Creu de Lampedusa: els sofriments de Jesús i els sofriments dels refugiats. A continuació van realitzar una cerimònia en què van poder rebre el sagrament de la penitència. Una salutació a la Verge Bruna i retorn.

Blog de l'arxiprestat Ter-Collscabra

L'arxiprestat Ter-Collscabra ha creat un blog promogut pel seu Consell Pastoral Arxiprestal que pretén ser un espai de trobada i comunicació entre les diferents comunitats que en formen part. L'adreça del blog és: <https://arxiprestattercollscabra.wordpress.com/>

També disposen del correu electrònic: tercollscabra@gmail.com

L'objectiu és compartir informacions, fer difusió de les diferents publicacions de cada parròquia i donar a conèixer totes les activitats que es duen a terme.

Els homenatjats: Mns. Fàbregas, Aurich, Armengol i Bufí, amb el Sr. bisbe

«En el meu cor de bisbe neix la crida a convocar un Sínode Diocesà»

Anunci important en l'homilia de la Missa Crismal

«En el meu cor de bisbe, de pastor de l'Església de Vic neix, amb temor i amb respecte, la crida a convocar un Sínode Diocesà, com una necessitat per a la nostra Església en aquest tombant de la història de la nostra terra. Un sínode que aculli la crida del sant pare Francesc a posar tota la realitat de la nostra pobra Església al servei de l'evangelització, a l'anunci salvador i alliberador de Crist.

»El missatge del Papa és clar: "La proposta cristiana mai no envelleix. Jesucrist també pot trencar els esquemes avor-

rits en els quals pretenem tancar-lo i ens sorprèn amb la seva constant creativitat divina. Cada vegada que intentem tornar a les fonts i recuperar la frescor original de l'Evangeli, broten nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual" (EG, 11). Necessitem, doncs, caminar més junts, fressar els camins de l'Evangeli sempre nou. Necessitem escoltar-nos els uns als altres perquè el que és de tots, per tots ha de ser acollit, pensat, resat, programat. El que a tots afecta, per tots ha de ser tractat.»

El Centre d'Orientació Familiar

El Centre d'Orientació Familiar (COF) del bisbat de Vic és un servei gratuït que ofereix des d'atenció a parelles amb dificultats fins a ajuda postavortament.

L'equip d'assessorament és format per psicòlegs, metges, advocats i professors que fan el servei voluntàriament i de franc.

El COF, al carrer de Sant Sadurní, atén el dimarts i dijous de les 17 a les 19 h.

Els telèfons d'atenció són:
659 248 064 - 938 861 260.

El patronatge de sant Jordi

Fra Valentí Serra de Manresa

Sant Jordi, molt probablement, fou martiritzat entorn de l'any 303 a Nicomèdia (Capadòcia) durant les terribles persecucions de Dioclecià. El culte de sant Jordi, que ha estat qualificat per la litúrgia de «megalomàrtir» (el gran màrtir), ben aviat s'estengué per tot Palestina, Síria i Egipte. A partir del segle VII sant Jordi també començà a ser conegut i venerat a l'Occident cristià, de manera que aquesta devoció augmentà en l'època medieval, especialment a partir dels pelegrinatges efectuats pels croats a la tomba de sant Jordi a Lydda (Palestina), d'on, sembla, era fill; un fet que comportà la revitalització de la devoció popular i eclesial al megalomàrtir arreu d'Europa, on acabaria essent el patró de països com ara Grècia, Gènova, Lituània, Portugal, Anglaterra, Aragó, Catalunya i Geòrgia. Aquest darrer territori duu, precisament, el nom del megalomàrtir que arreu se celebra el dia 23 d'abril, en temps de primavera i flors.

A casa nostra el culte de sant Jordi ja es registra en el segle XI, quan comptà amb un altar propi situat en el monestir de Ripoll que féu bastir el bisbe Oliba. Tanmateix, no es començà a celebrar la festa de Sant Jordi de manera solemne i festiva fins a l'any 1436 i, sobretot, a partir de l'any 1456, quan les Corts aplegades a Barcelona van posar Catalunya sota el patronatge de sant Jordi, disposant que el dia 23 d'abril fos diada festiva arreu dels territoris del Principat i comtats del Rosselló i Cerdanya talment «com si fos lo dia del sanct dumenge», amb una completa abstenció de treball. Dos segles després, en 1667, el papa Climent IX ratificà solemnement aquesta disposició de les Corts catalanes.

Amb el moviment de la Renaixença, a partir de la segona meitat del segle XIX, es revifà enormement a Catalunya la devoció a sant Jordi, prenent llavors un caire més po-

ular i patriòtic, especialment quan es potencià la tradicional fira de les roses. El culte a sant Jordi s'acabà de consolidar a través de la Confraria de Sant Jordi que erigí l'any 1895 a Ripoll el bisbe Morgades i, també, gràcies a la que fundà l'any 1900 a l'església gironina de Sant Pere de Galligants l'erudit canonge Josep Pou i Batlle. Semblantment, contribuí enormement a la popularització de sant Jordi la divulgació dels goigs que escriví Artur Masriera, musicats pel mestre Joan Salvat, amb una tornada que fa: «Patró de cavalleria, / vetlleu per la pàtria mia, / i per son renaixement.» A més de ser «patró de cavalleria», sant Jordi forma part del grup dels catorze sants auxiliadors, ja que durant el període medieval fou l'advocat invocat contra la pesta i les malalties herpètiques. Que sant Jordi ajudi a revitalitzar l'arrel cristiana de la nostra tradició i cultura!

L'article

En aquest temps de Pasqua

José H. Gómez, arquebisbe de Los Ángeles

El que demano per a nosaltres en aquest temps joïós de Pasqua és que tots redescobrim el do i el miracle de la misericòrdia de Déu en les nostres vides. Tractem realment de tenir un nou començament, en el qual acollim una vegada més la vida nova que Déu ens ha donat a través de Jesús. Obrim els nostres cors a la misericòrdia de Déu i deixem que la llum de Crist brilli en cadascun dels aspectes de les nostres vides.

Com estic segur que haureu notat, durant les celebracions de Setmana Santa, les primeres a experimentar la resurrecció van ser dones: Maria Magdalena i les seves companyes. Aquestes dones van trobar que la pedra havia estat remoguda del sepulcre de Jesús i van parlar amb aquell àngel que estava allí. Després, amb gran sorpresa, van sortir corrent a explicar a la gent el que havia succeït.

Aquestes dones es van convertir en les primeres evangelitzadores, en els primers testimonis de la Resurrecció! Es van convertir en missioneres, en deixebles missioneres.

Com aquestes santes dones que van descobrir la tomba buida, com els primers Apòstols, nosaltres també som cridats, en la nostra pròpia època, a ser testimonis de la resurrecció de Crist. Som cridats a ser testimonis del poder de la misericòrdia de Déu en les nostres vides.

Sortim a l'encontre de les persones que se senten oblidades en la nostra societat, de les persones que se senten excloses, solitàries i pobres. Manifestem a tothom la compassió i la misericòrdia que Déu ha manifestat a nosaltres.

Nosaltres caminem ara per aquest món com a gent que sap que Déu és viu. Caminem per aquest món com a persones que saben que Jesús ha donat la seva vida per elles. I ara Jesús està vivint just al nostre costat, acompanyant-nos en tot el que fem.

Així que, en aquests bells dies després de Pasqua, preguem els uns pels altres. I demanem a Jesús que ens doni la gràcia i el poder de viure com ell ho va fer. Demanem-li que ens il·lumini perquè puguem veure el món amb els seus ulls. Demanem-li que ens enforteixi perquè puguem estimar com ell va estimar.

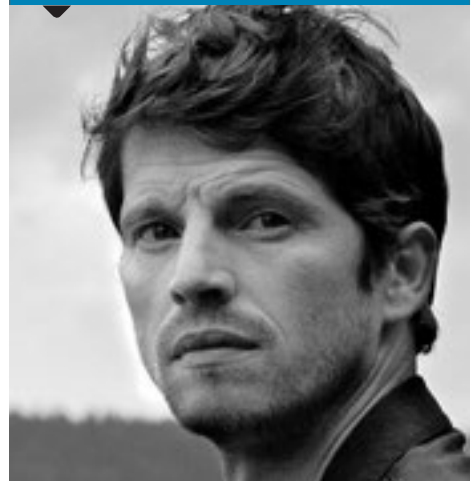
També, durant aquest temps beneït, continuem pregant per tots aquells que són perseguits per la seva fe, i preguem especialment per les ànimes i les famílies de les víctimes dels atacs terroristes.

El llibre

El hijo de Jean

Director: Philippe Lioret

Intèrprets: Gabriel Arcand i Pierre-Yves Cardinal.
Drama. Per a joves.

Mathieu té trenta-tres anys i viu amb la incògnita de no haver conegut el seu pare. La seva mare sempre li va dir que va ser fruit de l'aventura d'una nit.

Un matí, al seu apartament de París, rep una trucada del Canadà d'un desconegut que diu ser amic del seu pare i l'informa que aquest ha mort i que li vol enviar el que aparentment li ha deixat en herència: un quadre. També li diu que té dos germans.

Mogut per la curiositat, decideix viatjar a Montreal per conèixer aquesta part de la seva família que hi viu i que no seran pas els que Mathieu esperava.

Història humana, senzilla i molt eficaç.

El cor obert de Jesús, la font de la misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el diumenge segon de Pasqua, anomenat també diumenge de la Divina Misericòrdia, l'Església proclama aquell fragment de l'evangeli de sant Joan en què Jesús ressuscitat convida l'apòstol Tomàs a posar els dits i la mà en els forats de les mans i en el seu pit obert. Tota l'Església és convidada, doncs, a mirar les ferides del seu Senyor, mort i ressuscitat. Són les ferides glorioses del qui ha donat la seva vida per la seva esposa, la seva Església.

El novembre passat vam concloure l'Any de la Misericòrdia. El missatge clar del sant pare Francesc és que la misericòrdia no pot cessar mai en l'Església. I així és, la misericòrdia no es pot exhaurir mai, ja que té la seva font en el cor traspassat de Jesús; aquell cor que en ser colpit, com la roca del desert que va copejar Moisès, a l'instant brollà sang i aigua. El cor de Jesús es convertí en font de salvació, de misericòrdia. Posar la mirada en el cor traspassat de Jesús és anar a la font de la misericòrdia. Tots tenim set d'amor. Tenim set de ser estimats. Tenim set d'estimar de veritat. Recordem aquelles paraules de Jesús: *Si algú té set que vingui a mi; el qui creu en mi que begui. Perquè l'Escriptura diu: «Del seu interior brollaran rius d'aigua viva»* (Jn 7,37-38).

Qui vulgui estimar de veritat ha d'anar a la font de l'amor misericordiós que és Jesús mateix, donant la vida per nosaltres i ressuscitat perquè en ell tots tinguem vida. El Papa ensenyava recentment: «La caritat és sobretot una gràcia, un regal; poder estimar de veritat és un do de Déu, que hem de demanar. I ell ens el dóna de gust, si nosaltres l'hi demanem. La caritat és una gràcia, que no es pot expressar en el trobament amb els altres si abans no és generada en el trobament amb el rostre humil i misericordiós de Jesús» (*Catequesi, 15-3-2017*).

La misericòrdia, recordem-ho, no és com una cisterna d'aigua estancada, sinó que és com una font d'aigua viva que no cessa mai d'escolar-se. La misericòrdia divina en el nostre cor ens porta irremeiablement a ser portadors, amb les obres de misericòrdia, als nostres germans més necessitats, tant en el cos com en el cor o en l'esperit, de l'amor que rebem. Al nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha molt de sofriment, que espera el vi del consol i el vi de l'esperança, com va fer el bon samarità de la paràbola evangèlica amb el qui va trobar malferit en el seu camí.

